

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 4611/23
21.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Целетовић Цуцић, председника већа, Александре Лековић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јована Сретковић, адвокат из Београда, Сурчин, ул. Војвођанска бр. 79, против туженог ЈП “Путеви Србије”, Београд, Булевар Краља Александра бр. 282, ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о жалбама тужилаца и туженог изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 2996/21 од 13.6.2023. године, у седници већа одржаној дана 21.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог ЈП “Путеви Србије” и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 2996/21 од 13.6.2023. године у ставовима другом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужилаца АА и ББ и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 2996/21 од 13.6.2023. године у ставовима четвртном и петом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужилаца изјављена против одлуке садржане у ставу трећем изреке пресуде Вишег суда у Београду П 2996/21 од 13.6.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Изреком побијане пресуде Вишег суда у Београду П 2996/21 од 13.6.2023. године, у ставу првом, дозвољено је објективно преиначење тужбе како је наведено у поднеску тужилаца од 10.10.2022. године и 8.2.2023. године. Ставом другим изреке пресуде, усвојен је тужбени захтев тужилаца и утврђено да је ништав Споразум о накнади за експроприсано земљиште број 456-92/2017, закључен дана 12.4.2017. године између тужилаца и туженог. Ставом трећим изреке пресуде, обавезан је тужени да тужиоцима, на име разлике између плаћене до припадајуће накнаде за одузето грађевинско земљиште, исплати износ од 5.900.580,00 динара и то тужилци АА износ од

2.950.290,00 динара и тужиоцу ББ износ од 2.950.290,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 27.11.2022. године, до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужилаца у делу у коме су тражили да им тужени, на име разлике између плаћене до припадајуће накнаде за одузето грађевинско земљиште, исплати износ преко досуђених 5.900.580,00 динара, до тражених 10.121.180,58 динара. Ставом петим изреке пресуде, обавезан је тужени да тужиоцима накнади износ од 828.450,00 динара, на име трошкова парничног поступка, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили и тужиоци и тужени и то тужиоци побијајући је у ставовима трећем, четвртом и петом изреке, из свих законских разлога, а тужени побијајући је у ставовима другом и трећем изреке, како произилази из садржине жалбе, из свих законских разлога.

Тужиоци су поднели одговор на жалбу туженог.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца делимично неоснована, а делимично недозвољена, док је жалба туженог неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени, пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредаба поступка из тачке 12 тог члана на коју се жалбом тужилаца неосновано указује, с обзиром на то да је првостепени суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама па се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према чињеничним наводима тужбе и стању у списима, тужиоци су били сувласници са по 1/2 идеалних делова кат. Парцеле ... КО ..., површине 4014 м², уписане у лист непокретности број ... КО ..., као њива треће класе. Према просторном плану за део градске општине Сурчин (“Службени Лист Града Београда”, бр. 9/2008 и 10/2012), као и просторном плану подручја посебне намене инфраструктурног коридора Београд-Јужни Јадран, деоница Београд-Пожега (“Службени гласник РС”, бр. 37/2006 и 31/2010) и према карти „ намена простора” из просторног плана за део ГО Сурчин, предметна кат. парцела налазила се у зони грађевинског земљишта - породично становање. Решењем Градске општине Сурчин, број 465-92/2017 од 17.2.2017. године, предметна кат. парцела експроприсана је уз накнаду, у корист Републике Србије, а за потребе ЈП “Путеви Србије”, овде туженог, ради изградње дела аутопута Е 763 Београд - Пожега и одређено је да власнику експроприсаних непокретности припада накнада, чији ће облик и висина ће се одредити у посебном поступку, по правноснажности решења, споразумом између корисника експропријације и власника експроприсане непокретности. Тужени, као обвезник плаћања накнаде за експроприсану непокретност, доставио је тужиоцима дана 23.2.2017. године понуду за закључење споразума о висини накнаде за експроприсану кат. Парцелу ... површине 4014м², а понуда је заснована на процени тржишне вредности коју је извршила надлежна Пореска управа, користећи параметре за пољопривредно земљиште. Тужиоци су прихватили ову понуду, па су парничне странке дана 27.4.2017. године закључиле Споразум о накнади за експроприсану непокретност, којим су утврдили да новчана накнада за експроприсану кат. парцелу износи 2.408.400,00 динара, а ова накнада је и исплаћена тужиоцима. Након исплате споразумом договорене накнаде, тужиоци су сазнали да је власницима суседне кат. парцеле исплаћен знатно већи износ накнаде, јер

се спорна парцела налази у зони “грађевинско подручје-планирано земљиште за породично становање”, на основу одлуке Владе Републике Србије од 23.1.2016. године, због чега није могућа изградња објеката. Из налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке Горана Петровића од 15.10.2020. године, утврђено је да тржишна вредност земљишта за парцелу тужилаца која је експроприсана, на дан процене 11.10.2020. године, износи 71.007 евра, односно 8.349.120,00 динара. Висина накнаде која би тужиоцима била исплаћена за грађевинско земљиште у површини од 4014 м² износи сваком од тужилаца по 4.174.560,00 динара, а разлика између исплаћених износа тужиоца и утврђеног износа према тржишним параметрима износи 5.940.720,00 динара, односно сваком од тужилаца по 2.970.360,00 динара. Из допунског налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке Горана Петровића од 30.11.2022. године и 31.1.2023. године, утврђено је да тржишна вредност земљишта на кат. Парцели ... КО ... на дан закључења Споразума 12.04.2017. године износи 67.094,47 евра, односно 8.308.980,00 динара, што износи 4.154.490,00 динара по тужиоцу, док тржишна вредност земљишта на кат. Парцели ... КО ... на дан процене 27.11.2022. године износи 106.798,33 евра, односно 12.529.580,58 динара. Разлика између исплаћених износа тужиоцима и и утврђеног износа према тржишним параметрима у време склапања Споразума 12.4.2017. године, износи 5.900.580,00 динара. Даље је из налаза судског вештака утврђено да се експроприсана парцела налази у зони грађевинског подручја, а према извештају Пореске управе просечна цена за м² неизграђеног грађевинског земљишта износи 2.000,00 динара, који податак је узет из предмета ЗР1 96/17 од 22.11.2017. године. Судски вештак је компаративном методом утврдио да је неизграђено грађевинско земљиште у КО ... продавано по просечној цени од 2.600,00 динара по м², који су подаци преузети из јавног увида промета непокретности РГЗ-а-купопродајни уговори за 2020. годину, док је за период од 01.01.2016. године до 12.04.2017. године, када је закључен Споразум о висини накнаде, предметно земљиште у КО ... продавано по просечној цени до 2.381,44 динара по м². Изјашњавајући се на примедбе туженог, судски вештак је у датим исказима појаснио да у тренутку одређивања накнаде предметна кат. парцела није била приведена намени по Планском акту, из ког разлога се ради о неизграђеном грађевинском земљишту, а не о пољопривредном земљишту. Даље је навео, да се спорна парцела налази у зони грађевинског подручја и то према обавештењу Одељења за урбанизам, грађевинске и комуналне послове ГО Сурчин од 26.3.2020. године. Објаснио је да је до утврђених вредности наведених у допунском налазу и мишљењу дошао компаративном методом тако што је прибавио купопродајне уговоре од Републичког геодетског завода, с тим што није узео уговоре у којима је наведен највиши и најнижи износ цене, с обзиром на то да постоји могућност да су у питању фиктивни уговори и то уговоре до датума споразума, те је утврђена вредност од 2.381,44 динара по м², која вредност је умањена за 15% на име опремања земљишта и тако је добио цену од 2.070,00 динара по м². Изјаснио се и да је Пореска управа дала већи износ цене по м² за 2022. годину јер су имали у виду два уговора која су закључена за парцеле које су у близини ..., а за које парцеле је одређена највиша цена.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби чланова 77 и 79 став 1 Закона о јавним путевима, чланова 4 и 42 Закона о експропријацији и одредби чланова 2 став 4, 82 и 88 став 1 Закона о планирању и изградњи, оценио да је тужбени захтев делимично основан. Полазећи од налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке Горана Петровића, који је у свему прихватио као стручан и објективан, суд је утврдио да се парцела која је тужиоцима експроприсана и према просторном плану и према важећем Плану аутопута налази у оквиру грађевинског подручја, а и просторним плановима, који датирају још од 2008. године, као и планским документима, предметно земљиште је по намени и по врсти постало грађевинско земљиште. Међутим, од тренутка промене намене предметног

земљишта у градско грађевинско, до тренутка вођења поступка експропријације и поступка одређивања накнаде за експроприсано земљиште, у јавним књигама није спроведена промена за предметно земљиште и исто се у катастру водило као пољопривредно земљиште, односно њива треће класе, па су парничне странке, по оцени првостепеног суда, створиле погрешно уверење да постоји одређена одлучна чињеница (врста земљишта која се експроприше), а која у ствари не постоји и у складу са тим закључиле су Споразум о наканди за експроприсану непокретност који представља поравнање-уговор између странака. Овим уговором, чија је сврха била да се реши неизвесност о висини новчане накнаде за експроприсану непокретност, тужиоцима, као власницима одузетог земљишта, исплаћена је накнада за пољопривредно земљиште, а не за грађевинско земљиште. Првостепени суд је применом одредбе члана 1097 став 2 Закона о облигационим односима, која прописује да је поравнање ништаво ако је засновано на погрешном веровању оба уговарача да постоји правни однос који у ствари не постоји, утврдио ништавост споразума о наканди за експроприсану непокретност закљученог дана 12.04.2017. године. Ово из разлога што су обе стране потписнице Споразума третирали експроприсано земљиште у складу са његовим регистрованим статусом, а не стварним статусом, односно обе стране су погрешно веровале да постоји одређена одлучна чињеница (да експроприсано земљиште представља пољопривредно земљиште), а које чињеница не постоји и на основу које су странке постигле Споразум о висини накнаде. Услед наведеног, тужиоцима припада право на исплату разлике између накнаде исплаћене по закљученом Споразуму и накнаде која је требало да им буде исплаћена да међу уговорним странама није постојало погрешно уверење о врсти земљишта које се експроприше. По нажењу првостепеног суда, тужени се за наведену разлику неосновано обогатио.

Одлуку о висини тужбеног захтева првостепени суд је донео на основу допунског налаза мишљења судског вештака од 31.1.2023. године и усменог изјашњења судског вештака на рочишту одржаном дана 14.02.2023. године, на који парничне странке нису имали примедбе, а који је приликом процене висине вредности земљишта имао у виду компаративне методе за конкретно земљиште и то према ценама из купопродајних уговора прибављених од Републичког геодетског завода у време када је закључен Споразум. Имајући у виду да се на дан закључења Споразума о наканди тужени неосновано обогатио за део разлике коју је требало да исплати тужиоцима, то је првостепени суд применом одредбе члана 210 Закона о облигационим односима донео одлуку као у ставу трећем изреке побијане пресуде и обавезао туженог да тужиоцима исплати разлику у износу од 5.900.580,00 динара, односно сваком тужиоцу по 2.950.290,00 динара. Даље је нашао да тужиоци имају право на исплату законске затезне камате сходно одредби члана 214 Закона о облигационим односима, па је на досуђен износ досудио законску затезну камату од дана 27.11.2022. године, као дана вештачења па до исплате. Првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев тужилаца преко досуђеног а до траженог износа од 10.121.180,58 динара, односно за износ од 4.220.600,58 динара, имајући у виду да је овакав захтев неоснован и у супротности са налазом и мишљењем судског вештака који је обрачунао износ предметне разлике на дан процене тржишне вредности, у време израде допунског налаза и мишљења.

Приликом одлучивања, првостепени суд је ценио и наводе туженог да орган који спроводи поступак експропријације води рачуна о законитости поступка, преговорима и тумачењу прописа, те да Општина Сурчин одлучује о томе да ли су испуњени законски услови да се донесе решење о експропријацији и да ли је понуда у складу са позитивним прописима, али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку, имајући у виду да тужиоци, као учесници у правном промету, не могу трпети штету

због чињенице да се регистровано стање разликује од стварног стања непокретности.

Супротно жалбеним наводима туженог, правилно је првостепени суд поступио када је утврдио да је ништав споразум о накнади за експроприсано земљиште, закључен дана 12.04.2017. године између парничних странака и да тужиоцима припада право на исплату разлике између плаћене и припадајуће накнаде.

Наиме, одредбом члана 1 Закона о експропријацији (“Службени гласник РС”, бр. 53/95 са каснијим изменама и допунама), прописано је да се непокретности могу експроприсати или се својина на њима може ограничити само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне. Одредбом члана 56 став 1 истог Закона прописано да је после правноснажности решења о експропријацији општинска управа дужна, да одмах, без одлагања, закаже и одржи расправу за споразумно одређивање накнаде за експроприсану непокретност, док је ставом другим прописано да је корисник експропријације дужан да органу из става 1 овог члана поднесе писмену понуду о облику и висини накнаде у року који не може бити дужи од 15 дана од дана правноснажности решења о експропријацији. Одредбом чл. 57 истог Закона је даље прописано да споразумом о накнади за експроприсану непокретност морају бити одређени нарочито облик и висина накнаде и рок у коме је корисник експропријације дужан да испуни те своје обавезе, као и обавезе ранијег сопственика, уколико су споразумом уговорене.

Одредбом члана 63 Закона о државном премеру и катастру (“Службени гласник РС”, бр. 72/2009, 80/2010 и 65/2013), прописано је да су подаци о непокретностима уписани у катастар истинити и поуздани и нико не може сносити штетне последице због тог поуздања, док је одредбом члана 117 став 1 истог Закона прописано да је ималац права на непокретности дужан да у року од 30 дана од дана настанка промене поднесе захтев за спровођење промена служби.

Према просторном плану за део градске општине Сурчин (“Службени Лист број 9/2008), предметна кат. парцела налазила се у оквиру “грађевинског подручја” у зони планираној за земљиште за породично становање, чему у прилог говори и чињеница да се кат. парцела број ... КО .. и у обухвату просторног плана за део Градске општине Сурчин (“Службени Лист Града Београда” број 10/2012), у просторном плану подручја посебне намене инфраструктурног коридора Београд-Јужни јадран, деоница Београд-Пожега (“Службени гласник РС”, бр. 37/06 и 31/10) и према карти “намена простора” из просторног плана за део Градске општине Сурчин, налази у зони грађевинско земљиште - породично становање и предвиђена је да буде део коридора аутопута, а налази се у обухвату грађевинског реона. Грађевинским земљиштем, у смислу одредбе члана 82 Закона о планирању и изградњи, сматра се земљиште које је одређено законом или планским документом за изградњу и коришћење објеката, као и земљиште на коме су изграђени објекти у складу са законом. Ступањем на снагу планског документа којим је промењена намена земљиште у грађевинско земљиште, власници тог земљишта стичу права и обавезе прописане овим законом и подзаконским актима, без обзира на чињеницу што орган надлежан за упис на непокретностима на њима није спровео промену у јавној књизи о евиденцији непокретности и права.

Сходно наведеном, пре него што је решењем Градске општине Сурчин од 17.02.2017. године спроведен поступак експропријације, дошло је до промене намене земљишта из пољопривредног у грађевинско, али је Споразумом о накнади за експроприсану непокретност од 27.04.2017. године висина накнаде ипак одређена као за пољопривредно земљиште, какав је статус земљишта био у катастру, а не за грађевинско земљиште, какав је био стварни статус земљишта по цитираним планским

документима који су донети и ступили на снагу више година пре експропријације истог. С обзиром на правну природу Споразума, који представља поравнање, приликом чијег закључења су тужиоци погрешно веровали у чињеницу да експроприсано земљиште представља пољопривредно земљиште, а на основу чега су и постигли споразум о висини накнаде, то је правилно становиште првостепеног суда да су испуњени услови прописани одредбом члана 1097 став 2 Закона о облигационим односима, за ништавост истог.

Неосновани су жалбени наводи туженог да поступак поништаја споразума о одређивању висине накнаде треба спровести у управном поступку, а не пред судом. Ово с тога што споразум о накнади за експроприсано земљиште не представља управни акт, већ се ради о поравнању, односно уговору насталом узајамним попуштањем, којим се решава неизвесност о висини новчане накнаде за експроприсану непокретност у смислу одредбе члана 1089 Закона о облигационим односима, па се о његовој ваљаности и одлучује у поступку пред редовним судом, какав је предметни парнични поступак.

Наиме, право својине тужилаца одузето је у поступку експропријације, а орган који води поступак експропријације и поступак одређивања накнаде за експроприсано земљиште, као и јавно предузеће које је корисник експропријације, били су дужни предузму све потребне мере како би власницима одузетог земљишта омогућили да остваре накнаду у висини тржишне вредности земљишта. Важност овог принципа – да ранији власници имају право на накнаду која не може бити нижа од тржишне, прокламована је у чл.1 Закона о експропријацији, као и у одредбама чл. чл. 56-62 Закона о експропријацији, које регулишу поступак за одређивање накнаде. С тога, да би заиста била утврђена тржишна вредност земљишта, било је потребно категоризовати земљиште у складу са његовим стварним статусом у време експропријације, како од стране надлежних органа, тако и од стране корисника експропријације. Међутим, услед погрешног категоризовања земљишта у поступку споразумног одређивања висине накнаде тужиоцима није исплаћена тржишна вредност накнаде за експроприсано земљиште, а тужени, како крајни корисник се неосновано обогатио у висини разлике између исплаћене и стварне вредности.

Такође, предметни Споразум о висини накнаде за експроприсано земљиште је ништав и као противан принудним прописима, јавном поредку и добрим обичајима, у смислу одредбе члана 103 Закона о облигационим односима. Наиме, предмет овог споразума, који представља уговор настао узајамним попуштањем странака, је новчана накнада за експроприсану непокретност, која је одређена у висини нижој од тржишне, с обзиром на стварну природу земљишта, а што је у директној супротности са цитираним одредбама Закона о експропријацији.

Одредбом члана 104 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да је у случају ништавости уговора свака уговорна страна дужна да врати другој све оно што је примила по основу таквог уговора, а ако то није могуће, или ако се природа онога што је испуњено противи враћању, има се дати одговарајућа накнада у новцу, према ценама у време доношења судске одлуке, уколико закон што друго не одређује. Како у конкретном случају враћање експроприсаног земљишта за потребе изградње аутопута тужиоцима није могуће, то је тужени дужан да исплати одговарајућу накнаду у новцу у виду разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште и тржишне цене према стварном карактеру земљишта као градско-грађевинског у висини која је утврђена на основу налаза и мишљења судског вештака од 27.11.2022. године и 31.1.2023. године

Полазећи од наведеног, неосновани су жалбени наводи туженог да је првостепени суд тужиоцима неосновано досудио разлику између плаћене и припадајуће накнаде у ситуацији када је утврђено да је споразум ништав. Ово из разлога што последица ништавости Споразума не може бити враћање датог, јер се природа онога што је испуњено противи враћању, те је тужени дужан да тужиоцима исплати одговарајућу накнаду у новцу, према ценама у време доношења судске одлуке. Следом изнетог, а како враћање експроприсаног земљишта није могуће, правилно је првостепени суд обавезао туженог да тужиоцима исплати накнаду у новцу, у висини разлике између исплаћене накнаде одређене за пољопривредно земљиште и тржишне цене градског грађевинског земљишта, што је права природа експроприсане непокретности.

Правилно је првостепени суд поступио и приликом одлучивања о висини досуђеног износа од 5.900.580,00 динара, према допунском налазу и мишљењу вештака од 31.1.2023. године, а са законском затезном каматом почев од 27.11.2022. године, као дана вештачења, с обзиром на то да је тек вештачењем утврђена тржишна вредност предметне кат. парцеле и висина разлике. С тога су неосновани жалбени наводи тужилаца да је камата требала да буде досуђена од дана закључења Споразума, 12.4.2017. године, нарочито имајући у виду да су тужиоци у преиначеном тужбеном захтеву од 9.2.2023. године тражили исплату камате од 27.11.2022. године, те се првостепени суд приликом одлучивања у свему кретао у границама истакнутог захтева.

Неосновани су и наводи тужилаца у жалби да су оштећени тиме што им је досуђена накнада према ценама у време закључења Споразума, а не према ценама у време вештачења. Ово из разлога што је одредбом члана 41 став 2 Закона о експропријацији прописано да се висина накнаде у новцу за експроприсане непокретности одређује по тржишној цени, према околностима у моменту закључења споразума о висини накнаде, а ако споразум није постигнут, према околностима у моменту доношења првостепене одлуке о накнади. У конкретном случају, споразум јесте утврђен ништавим, али је тужиоцима део накнаде који је утврђен споразумом исплаћен у време закључења истог, те је и преостали износ накнаде морао бити утврђен према околностима у време закључења споразума о висини накнаде, а на шта упућује и цитирана законска одредба. Само таквим поступањем тужиоци могу бити обештећени у стварној висини и вредности износа који су им требали бити исплаћени, а за које се тужени неосновано обогатио.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, с обзиром на то да је иста донета правилном применом одредби чланова 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, имајући у виду успех парничних странака у спору, а све према Адвокатској тарифи и Таксној тарифи важећим у време пресуђења.

Неосновани су жалбени наводи тужилаца да је првостепени суд погрешно применио важећу Адвокатску тарифу јер им није признао све трошкове које су имали ради вођења парнице. Ово из разлога што је одредбом члана 154 Закона о парничном поступку прописано да ће суд приликом одлучивања које ће трошкове накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице, а првостепени суд је детаљно и јасно образложио своју одлуку, признајући тужиоцима трошкове који су били неопходни за вођење парнице, док преостали износ трошкова правилно није досудио, јер исти нису били нужни за вођење спора или нису ни настали.

Приликом одлучивања, Апелациони суд је имао у виду да је првостепени суд определио висину трошкова у проценту од укупног износа, сразмерно успеху у спору,

али је потврдио ову одлуку имајући у виду одредбу чл. 395 Закона о парничном поступку, којом је прописано да другостепени суд не може да преиначи одлуку на штету странке која се жалила, ако је само она изјавила жалбу (забрана преиначења на горе, односно забрана *reformatio in peius*). Наиме, у случају делимичног успеха у спору по тужбеном захтеву за исплату новчаног потраживања, обрачун трошкова се врши тако што се као вредност предмета спора узима новчана вредност за коју је странка успела у спору, а што би у конкретном случају било неповољније за тужиоце, па како се одлука у смислу члана 395. у вези са чланом 402. не може преиначити на штету странке која се једина жалила, првостепено решење је применом члана 401. тачка 2. овог закона потврђено.

Са изложеног, Апелациони суд је на основу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку и члана 401 тачка 2 истог Закона донео одлуку као у ставовима првом и другом изреке ове пресуде.

Другостепени суд је ценио и наводе жалбе тужилаца којима се побија одлука у трећем ставу изреке пресуде, али је нашао да је жалба у овом делу недозвољена. Ово с тога, што тужиоци немају правни интерес за побијање одлуке у делу у коме је усвојен њихов захтев, због чега је на основу одредбе члана 389 став 1 Закона о парничном поступку одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

С обзиром на исход жалбеног поступка, Апелациони суд је одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је на основу одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу четвртом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Весна Целетовић Цуцић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић